

הנדון:

האם כדאי לבקש את בעלת האוב להעלות את ז'בוטינסקי

לא לפיינסום

הליכוד אינו זאב ז'בוטינסקי, אלא דויד בןגוריון.

אז מה כל זה נוגע לוולאדימיר זאב מאוריסה, אבי התורה הרוויזיוניסטית? מעט מאוד.

ז'בוטינסקי מת בקיץ 1940. הוא השאיר אחריו הרבה כתבים. הוא היה איש מעניין ורביצ'רדי. מי שחופר בכתביו הרבים, יכול למצוא בהם תימוכין לכל דבר.

גם עם יקח שימעות פרס שניים מאנשיו, יילך עימם אל בעלת האוב בעידודו ויבקש להעלות את ז'בוטינסקי, לא ישיב לו על השאלות האקטואליות של מדינת ישראל. אילו חי ז'בוטינסקי עימנו כיום — מי יודע אילו פיתרונות היה מציע כ־1983 לבעיות של 1983, בעולם של 1983?

רק דבר אחד בטוח: פיתרונותיו היו בודדים שונים מאוד מאותם המוחים כיום עם שמו של מנחם בגין.

ולא במיקרה. שרר היה זה זאב ז'בוטינסקי שהשווה את סיגנוןהנאום של מנחם בגין להריקת דלת חלודה. ז'בוטינסקי לא סבל את בגין, ולא רק בשל הסיגנון. כל השקפת-עולמו של המנהיג איש-אודה היתה שונה לחלוטין מזו של התלמיד מברסטליטובסק. אילו ראה את העולם כמו בגין, אמר ז'בוטינסקי בנאום פומבי, הוא היה קופץ אל תוך מימי נהר הוויסטולה, לאבר עצמו לדעת.

ז'בוטינסקי הציע שאם יהיה במדינה ראש ממשלה יהודי, צריך הנשיא להיות ערבי, ולהיפך. הוא הכיר בהחלט בקיומו של עם ערבי-פלסטיני נפרד, בעל ישות עצמית משלו.

ז'בוטינסקי היה איש אנטידתי לוחם. לא זה כילכר שהירשה בצוואתו לשרוף את גופתו, אלא שגם היה (כמו הרצל לפניו) חסיד תקיף של הפרדת הדת מן המדינה. עד כדי כך שכתב מאמר-השמצה על יהודייהמירוח ותבע לשלול מהם כל השפעה במדינה, מפני שאינם מכינים את הצורך להפריד בין מדינה ודת. הוא שלל את תרבותם ומסורתם של יהודייהמירוח כשם ששלל את תרבות הערבים ומסורתם, וביגלל אותן הסיבות.

הדבר לא הפריע לו, בברכות הימים, להתפשר עם הדתיים ולרכוש את ליבם בשיטות שהיו העתק נאמן של שיטות מפא"י — כשם שכל ההסתדרות הציונית החדשה לא היתה אלא העתק מדויק של ההסתדרות הציונית ה"ישנה".

בלטה הוויכוח הציע פעם לשכור את ההסתדרות (יא, ברעכען) — אך המישטר שהוצע על ידו לא היה רחוק מן המישטר שהוקם בפועל על-ידי בןגוריון, שבו נועד להסתדרות בעיקר תפקיד של מישטר-עבודה למניעת מאבקי-פועלים.

בסיפרו שימשון יש קטע שאפשר להסיק ממנו בהחלט שהיה תומך כיום בהקמת מדינה פלסטינית נפרדת, דברו על החיסים בין הישראלים והפלישתים, ואמר אחד הגיבורים שלא טוב לשני עמים לגור במדינה אחת. ההפרדה היא סוד השכונות הטובה.

וכן הלאה. מי ששירת, ימצא בוודאי גם קטעים הנוגדים את הנקודות האלה. בכתביו ז'בוטינסקי, כמו בכתביו בןגוריון, יש הכל מכל. הוא היה בעל מוח תוסס, יותר משורר מאשר הוגה-דיעות שיטתי, וכמשך ארבעים שנות כתיבה ופועלה דבק ברעיונות רבים. מעטים מאוד מהם רלוונטיים לתקופתנו.

גיבורו שימשון הציע לעם-ישראל בצוואתו להמליך עליהם מלך, לצבור נשק — ולצחוק. חוששני שהדא עצמו היה צודק מאוד אילו קרא את תזכירי של הפרוטסור הטוב.

אפשר, כמובן, לברוח מן המציאות של 1983 אל המציאות של 1923. זה נח. זה פתח הרבה בעיות פנימיות. זה פוטר את מפלגת-העבודה מביקורת עצמית, מחשבונות-נפש נוקב, מהצורך במהפכה נפשית ואידיאולוגית. אך חוששני שזה לא יעזור. קשה מאוד להסתער קדימה כאשר הפנים מופנות לאחור, והעבודה כמאשר לעבר היריב.

העבודה היא שסיפחה את ביקעת-הירדן כשרשרת התנחלויות, ושהחלה לחול ככינתם לעבר גבההר. יגאל אלון הוא שרץ ראשון לכרך את קצה-רעות שהתמקם בחברון, אחרי שמייסדיו רימו את צה"ל. היה זה שימעות פרס שהקים את ההתנחלות הראשונה בלב השומרון — קרם.

כפייה דתית? מפא"י היא שהמציאה את השתנות ההיסטורית, והיא שמכרה את המדינה פרוסה אחרי פרוסה: "מיהו יהודי" וחוקי-שבת, מימון הישיבות וחוקי-כשרות, שיחורו בחוריהישיבה והכנות הדתיות.

אברהם שפירא לא שיקר כאשר קרא לעבר שימעות פרס בכנסת: "הרי הסכמת לתת לנו את כל מה שנתן לנו בגין, ויותר!".

קשרים עם מישרים מאוסים בעולם? ממשלות המערך הן שקשרו את הקשרים עם הרוזנים, שסיפקו את הנשק לרוצח-עמיהם, שהדריכו את הבולשת הרצחנית של השאה וקשרו ברית-דמים עם הפאשיסטים כרוזני אפריקה.

בעיית העדות? בימי שלוט המערך נוצרה המורסה הממאירה של הקיפוח

הפקידה עליהם, יועצים" ישראלים, כפי שגילו לימים אריאל שרון וד"ר ווערת-כהן. אני משער שאיש מהם לא התחנך על כירכי זאב ז'בוטינסקי. באותו זמן הזמין רבין את הסורים להיכנס ללבנון, כדי להשמיד את אש"ף, וגם רבין אינו נמנה עם תלמידיו המצטיינים של "ראשית-יד". הפלישה ללבנון ב־1978 אמנם לא היתה פרי יוזמת המערך, אך הרמטכ"ל שלה, המתפאר בה עד היום, היה מנהיג מפלגת-העבודה, מוטה גור. המערך תמך בה בכל לב.

כ־5 ביוני 1982 קרא המוסד העליון של מפלגת-העבודה לצה"ל לפלוש ללבנון. האם רוח ז'בוטינסקי ריחפה בחדר ושרה, "למות או לכבוש את הר הלבנון?"

מפלגת-העבודה מתגאה עד היום בכך שתמכה במלחמת-הלבנון. היא רק טוענת שמנחם בגין רחיק לכת. היה עליו לעצור ליד דאמור, תחת התקדם עוד כ־15 קילומטרים לעבר בתמרון. האם צורך הרכבי, הרי ההבדל בין ברל כצנלסון וזאב ז'בוטינסקי נמדד בקילומטרים — אותם 15 הק"מ.

תחת לרון עכשיו על נסיגה (סליחה,

בגין וז'בוטינסקי: דלת חלודה ונשיא ערבי

העדתי. הליכוד יונק את כוחו מן המורסה הזאת, ולא שינה דבר. חוקי-חירונו ד"ר קניג, "יהוד הגלילי" אקריית ובירעם? שיעבוד הערבים בישראל לממשל צבאי גלוי או מסוהה — כל אלה הם פאטנטים הרשומים על שם המערך.

זכויות האדם? דמוקרטיה בסית? הליכוד לא ביטל את החוקה, שנחקקה על-ידי המערך. המערך פשוט נמנע, בכל 29 שנות שילטונו במדינה, מלחוקק חוקה כזאת. היה לו נוח יותר להשאיר את המדינה בלי חוקה, שהיתה עלולה לכבול את שרירות השילטון ולהגביל את בעלי-השררה.

כל מה שיש במדינה — השיטה הפיאודלית של חלוקת העוגה הממלכתית בין המפלגות, שוד קופת-המדינה לטובת העסקנים והפטר" טקציניס, השחיתות הכלכלית, שיטת "שמר" לייזאש-מורל" ו"יר-מלוכלכת-דוחצת-ירמל" כלכת" — כל אלה הן המצאות המערך.

אז מה, בכל-זאת, חידש הליכוד? חוששני שתשובת-האמת היא: לא כלום. הוא אימץ לעצמו את כל השיטות של המערך, מיתן כמה מהן, החריף אחרות עד כדי טירוף, סיפק לכמה מהן סימנות חדשות, הוסיף מידה מסוימת של קנאות שלוחת-דסן — אך בסך הכל לא השתנה-השנה הרבה. האדריכל האמיתי של שילטון-

התפרסות (מחדש") לקו נחל האולי או לקו נחל דאמור, אפשר לנהל ויכוח רעיוני-אידיאלי על נסיגה לקו ז'בוטינסקי או לקו בןגוריון. אבל, זה יהיה ויכוח רעיוני-אידיאלי רבי-משמעות!

טען מי שיטען כי לעומת הקונסונוס הבןגוריוני-ז'בוטינסקאי בלבנון, רובצת תהום אידיאית עמוקה בין מחנה ז'בוטינסקי ומחנה בןגוריון ככל שאר התחומי האמנם? אם פעורה תהום כזאת, היא חבויה היטב-היטב. עין בלת-מזויינת לא תגלה אותה. להיפך: לאותה עין בלת-מזויינת יהיה נדמה כי בכל השטחים, בלי אף יוצא אחד מן ההבל, ממשיך הליכוד במדיניות מפלגת-העבודה.

הדרך הנכונה של יום ארדור אינה אלא המשך דרכו של פינחס ספיר (מילכר תקופת-המיתון, שבה ניהל ספיר מדיניות ימנית). החממה הממלכתית לטיפוח מולטי-מיליונרים על-חשבון המדינה לא הוקמה על-ידי הליכוד. היא פרי הגאון הסוציאליסטי של מפלגת-העבודה. מיעקב מרדור ועד ליהושע בןציון, מהתמנון של שאול איוונברג ועד לעכביש של כלל — אלה הן יצירות-הפאר של מפא"י. ההתנחלות בשטחים הכבושים מפלגת-

הושטת הרכבי הוא איש פיקה. אילו כתב סתם תזכיר למפלגת-העבודה, לא היה איש שומע על כך. הנמענים היו קוראים את הכותרת, מפקקים וחוזרים לישון. מה למפלגת העבודה ולמילחמה רעיונית? אם תגיש לה אידיאה על צלחת מעוטרת, לא תרע אם זה רג או ציפור.

אילו שיגר את התזכיר לטלוויזיה, היה חיים יבין מעיף בו מבט אחד ומתייק אותו בסלה-ניירות.

אבל, שטי" הוא פיקה. הוא שיגר את התזכיר לכל חבריהכנסת של מפלגת-העבודה. מכיוון שכל החיכים מדליפים, ויש להם תמיד צורך רחוק בחומר דליף, מוכטה היה שגם זה יודלף לכליהת-קשורת.

ליתר ביטחון, רשם שטי בראש העמוד הראשון, בכתב-יד ובדיו שהורה ואדומה גם יחד, את המולים. פנימי! לא לפירסום!

כותרת כזאת הופכת את ההדלפה לסקופ. סקופ זה, אוטומטית, למקום בראש מהדורת החדשות של הטלוויזיה, בכיכובו של השדרן הפופולרי ביותר במדינה, חיים יבין.

וכך, תודות לתייכום עילאי זה של האלוף-הפורפסור, נודע לכל אורחי-ישראל על רעיונו המבריק. חיים יבין. פנימי. לא לפירסום. סקופ. כל הכבוד!

רעיון המבריק הוא שעל מפלגת העבודה למקד את כל הוויכוח שלה עם הליכוד, ובראש-הראשונה הוויכוח על מילחמת-הלבנון, בהתקפה על תורת זאב ז'בוטינסקי. האם לך סיסמה שתקפיץ את המדינה כולה, מירוחם עד קריית-שמונה.

מילחמת-הלבנון, כמו כל שאר מעשיה של ממשלת-הליכוד, היתה — לדבריו — אקט ז'בוטינסקאי.

וזה באמת רעיון מעניין. איך נולדה מילחמה זו?

בוועידת-השלום בעיר ורסי, בתום מילחמת העולם הראשונה, הגישה המישלחת הציונית לבעלות-הברית את תוכניתה להקמת בית לאומי יהודי בארץ-ישראל. בתזכיר זה נקבע כי הגבול הצפוני של ארץ-ישראל הוא נהר הליטאני.

זאב ז'בוטינסקי לא היה במישלחת. הרוח החיה של המדיניות הציונית היה או חיים וייצמן. ב־1955 הציע שרהביטחון דויד בןגוריון לראש-הממשלה משה שרת לפעול למען חלוקת לבנון ולהקמת מדינה נוצרית, כשהיה בתחוסת לישראל. יש להניח כי מנכ"ל מישר-הביטחון, שימעות פרס, תמך ברעיון זה. הכיבו של בןגוריון, הרמטכ"ל משה דיין, אף הציע או, למצוא איזה רביסרן מארנו"י, שיחולל בלבנון הפיכה צבאית ויקים מדינה נוצרית הכפופה לישראל.

התוכנית לא יצאה אל הפועל, מפני שמה שרת התנגד לה בתוקף (ונימוקיו לכך נקראים כיום כרבריינבואה חיים). אפשר לקרוא על כל הפרשה בימני שרת.

בןגוריון, פרס ודיין לא היו נאמני זאב ז'בוטינסקי. הם היו חברים נאמנים במפלגת-העבודה. לימים הקימו את הפלג שנקרא רפי"י, והשולט עתה במערך.

תוכניתו של בןגוריון החלה מתבצעת כעבור 20 שנה כדיו שרהביטחון שימעות פרס. הוא אכן מצא איזה רביסרן מארנו"י, סעד חדאד שמו, והפקיד אותו על "מדינה נוצרית" בדרום-לבנון. גבול-ישראל הוחלף במשהו שנקרא, הגדר השבון, והתחיל לזוז צפונה.

איפה היה אז ז'בוטינסקי? ב־1975 יצרה הממשלה ה-סוציאליסטית של יצחק רבין את הקשר המעשי עם הפלגנות וגורמים מארנו"י אחרים במרכז לבנון, ציידה אותם בנשק למכיר, הדריכה את אנשיה